

ATREVEIX-TE A ESPERAR

Vint-i-novè durant l'any © Mots per a la família - Jordi Castellet

La persona de fe sap que no hi ha situacions realment desesperades. Només hi ha qui, davant les situacions de la vida, ha crescut amb esperança o amb sense. La paràbola de la vídua i el jutge sense cor (Lc 18,1-8) presenta l'exemple d'una dona de fe, una vídua sense cap altre recurs que la insistència i la impertinència. Converteix en reals les paraules de l'apòstol «^{2Tm 4,2}insistiu, tant si és oportú com si no ho és.» En qualsevol dificultat, cal enfrontar-s'hi amb esperança i valentia. No importa si sembla que no hi hagi solució.

En la societat jueva antiga, una dona depenia del seu marit per al seu manteniment i per a romandre en el propi estatus social. Perdre el marit, significava ser destinada a la pobresa i a la indefensió, especialment quan la vídua no tenia un fill adult. Aquest és l'exemple de la més gran situació desesperada que un podia tenir. La grandesa de la vídua de la paràbola es troba en la seva negativa a acceptar la situació d'opressió i d'abús en la que es troba. Els musulmans exclamen: «*Inxalà!* Déu ho ha volgut així!» D'aquesta expressió de fe en ve el nostre «*ojalà!*» I també se sol sentir als musulmans: «*Alà akhbar!* Déu és gran!»

No és així però, amb la vídua de l'evangeli, que lluny d'arronsar-se i resignar-se a l'opressió, com si fos voluntat de Déu, manté la seva esperança fins al límit de la vida. Per aquesta raó s'esforça perquè se li apliqui justícia, perquè es corregeixin els excessos dels veïns abusadors. Finalment, la seva fèrria determinació va donar el seu fruit i la seva reivindicació va ser escoltada, perquè era una dona de fe i sabia que no hi ha situacions desesperades, només hi ha gent que se'ls ha educat a resignar-se, sense esperança.

Dues granotes van caure en una portadora de llet. Si l'una era sàvia i entenimentada, l'altra era alegre i jovial. L'una era pessimista i ombrívola i va acomiadar-se de la seva amiga amb un trist adéu. L'altra respongué amb un alegre somriure, d'orella a orella, si n'hagués tingudes: «no puc sortir d'aquí, però remaré amb les meves potes mentre tingui forces i plantaré batalla davant de la dificultat.» Així ho va fer. I mentre nedava i nedava, remava i remava, la llet s'anava espessint, fins que es va tornar crema i nata, es va tornar més dura. A la fi, extenuada, amb les seves darreres forces, la petita granoteta va fer un salt i es va alliberar de la trampa mortal.

Els primers cristians es trobaven en una situació aparentment sense sortida: perseguits i incompresos per tots, tant per romans com per jueus. No tenien

escapatòria. Molts varen renunciar a la fe i al culte. En deixar-los Jesús, es van veure perseguits i oprimits per la jerarquia religiosa jueva. L'únic que els va animar a suportar la persecució fou la seva creença en la segona vinguda del Senyor Jesús, que havia d'estar a punt de donar-se. Es creia que havia de coincidir amb la caiguda de Jerusalem i la destrucció del Temple, però no.

En l'any 70 caigué Jerusalem, el temple fou destruït i Jesús no aparegué entre els núvols del cel. Aleshores, els cristians es van trobar en una gran crisi de fe. És que potser esperaren en va? No tornaria mai el Senyor a restablir la justícia, reivindicar els innocents i exposar a la vergonya els seus enemics? Havien de seguir esperant i resistint la injustícia dels seus opressors o bé s'havien d'acabar unint amb ells, ja que no els podien vèncer?

En altres paraules, els primers cristians es van trobar en la mateixa situació d'aquesta vídua que, sense el seu marit, el seu senyor, va haver d'emprendre una campanya de resistència passiva contra la injustícia i l'opressió, sense saber quan podria arribar al final. Per això la paràbola acaba amb les paraules de consol i una pregunta que sotragueja la nostra consciència: «^{Lc 18,7} Déu no farà justícia als seus elegits que clamen a ell de nit i de dia? ¿Creieu que els tindrà esperant? ⁸Us asseguro que els farà justícia molt aviat. Però el Fill de l'home, quan vingui, ¿trobarà fe a la terra?»

La implicació pràctica de la paràbola és clara: «¹cal pregar sempre sense defallir», enmig de les injustícies i les violències del món de tots temps; tal i com diu en altres moments l'Escriptura: «^{Mt 7,11}Així, doncs, si vosaltres, que sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el vostre Pare del cel donarà coses bones als qui les hi demanen.» «^{Mt 26,41}Vetlleu i pregueu per no caure en la temptació. L'esperit de l'home és prompte però la seva carn és feble.» «^{Lc 21,36}Vetlleu, doncs, i pregueu en tot moment perquè pugueu escapar-vos de tot això que ha de succeir i presentar-vos sense temor davant el Fill de l'home.» «^{1Te 5,17}Pregueu contínuament.» ^{1Te 5,6} «^{Rm 12,12}Sigueu pacients en la tribulació, constants en l'oració.» ^{Ef 6,18; Col 4,2} L'oració expressa, nogensmenys, la nostra esperança i alimenta la nostra fe. Demanem Déu que ens faci forts en la fe, fermes en l'esperança i constants en la caritat.